

I

La Societat Perfecta

Vaig obrir el flascó de vitamines líquides i, d'amagatotis, sense atendre les recomanacions oficials, em vaig empassar bona part del seu contingut. Sabia que era un error. La composició dels medicaments s'estudiava amb molta cura al laboratori, sempre després d'analitzar les necessitats individuals. Qualsevol excés podia tenir conseqüències imprevisibles. Si més no, així pensaven els qui havien decidit d'obeir les consignes de la Societat Perfecta.

Però no era també un error la meva vida, la nostra presència en un món condemnat a desaparèixer?

Me'l vaig beure perquè estava deprimida aquell vespre i en Lluís m'havia assegurat que només eren estimulants, extractes químics per fer-nos sentir una felicitat inexistent. Si arribava a pensar que era

possible una altra vida, potser sortiria de l'ensopiment que m'assaltava cada cap de setmana.

I és que de nou era diumenge. Els pares tornarien aviat a empresonar-se dins la Màquina de Somiar. Un cop més la casa quedaria sotmesa a les regles del Centre de Control d'Hebrònia-1. Mentrestant, la pantalla de l'ordinador, amb les imatges sense paraules de la programació nocturna —escenes familiars amb un excés tediós de somriures i abraçades—, accentuaria la meua solitud.

Després de matar el cuc, immòbil a la cadira, esperava algun efecte de les vitamines al meu cos, quelcom que m'ajudés a resistir els pròxims esdeveniments. Però la mare ja havia accionat el mecanisme que recollia les restes del sopar i la taula s'amagava a l'interior de la paret. Tot seguit s'inclinaria 45° i les deixalles caurien sobre la cinta transportadora. A la Central d'Aliments n'analitzarien cada grum per preservar-nos de les abundants malalties que, després de molts anys d'aïllament, gairebé s'havien eradicat de l'interior de les dues cúpules que formaven la Colònia Lliure d'Hebrònia.

Tot i conèixer molt bé la Llei d'Obediència Deguda que imperava al nostre refugi, feia temps que havia entès quina era l'única manera d'alterar el curs dels esdeveniments. Ben cert que les meves eren, fins aleshores, petites transgressions amb càstigs poc definits. La conseqüència de beure'm de cop les vitamines seria que, de bon matí, abans que passés l'autocar del col·legi per davant de casa, tornaria a tocar a la porta la guardiana de les bones maneres, la noia de cabells com l'acer que tant em fascinava. Potser perquè el seu aspecte acurat i la seva veu ferma i decidida contrastaven amb la meva inevitable deixadesa. Però el vestit anual que repartien per tota la Colònia, d'un verd fosc i un tacte que feia coure les axil·les, a més de la prohibició explícita de mostrar-se diferent dels altres, ens feia renunciar a tota vanitat.

Diré, però, que, si no fos així, també m'hauria estat difícil destacar-hi. De manera semblant a molts altres habitants d'Hebrònia, la meua pell era tan blanca com la llum artificial que marcava els nostres dies; i sobre aquesta pal·lidesa lluïa encara més la foscor d'unes ulleres perpètuas. L'únic

element distintiu entre sexes eren els cabells, que les dones es podien deixar créixer o pentinar amb fixadors sintètics, però els meus eren llisos i d'un color terrós ben poc atractiu. Només em podia considerar afortunada per la possessió d'uns ulls amb reflexos violeta. Cada cop que el Centre de Control rebaixava la intensitat de la llum, les meves pupil·les accentuaven la seva brillantor.

Si descobrien que la meva rebel·lia s'anava repetint periòdicament, potser hauria de passar més d'una jornada al Centre de Reeducació Especial. Però aquells càstigs, que ja m'havien imposat en tres ocasions, tot i les avorrides i interminables xerrades dels educadors, també eren una oportunitat única per fer amics fora de l'escola, on la vigilància era extrema. L'última vegada m'havia servit per conèixer més a fons en Lluís, per entendre que els motius de la seva actitud destructiva, sempre fent la guitza a professors i companys, no eren tan diferents dels que provocaven les meves crisis depressives.

La llum artificial que ajudava els habitants d'Hebrònia a mantenir la ficció del pas del temps,

començava a perdre intensitat. Una resplendor blanca i potent, de grans esferes distribuïdes pel sostre de la cúpula, que a poc a poc mudaven de color. Del blanc al groc, i del groc a un blau de Prússia que cap a les dotze s'hauria convertit en negre impenetrable.

Com que molt aviat la casa quedaria a les fosques, els pares es van acomiadar amb les presses habituals. La prohibició que obligava a retirar-se abans de la nit tancada encara era més estricta per als adults sotmesos a la Màquina. Després del primer avís només teníem quinze minuts per anar a dormir i era una falta molt greu quedar-se despert, sense guardar el descans necessari per a la total reparació dels cossos. A més a més, tornar a la disciplina de la Màquina no era fàcil i el procés s'havia de supervisar des del Centre de Control.

No hi havia temps a perdre. Els pares marxaven a l'estança connectada a la Màquina de Somiar i jo els anava darrere. M'havien tingut de molt joves, tal com recomanaven les Instruccions per a la Família Hebrònia, i la meva infantesa no els havia pertorbat l'obligació de somiar. Quan vaig fer

deu anys va començar a visitar-nos un assistent per mesurar el temps d'exposició a la Màquina que els seus cervells podrien admetre.

Recordo que l'assistent, un home jove però amb els cabells blancs i d'aspecte malaltís, atenia constantment els impulsos mentals dels meus progenitors per determinar el grau de felicitat assolit i, després de revisar les gràfiques de manera exhaustiva, passava les dades de la investigació al Centre de Control. Dos mesos més tard vam rebre els resultats per via electrònica. Segons tots els estudis, els pares estaven molt ben educats per la Societat Perfecta i això els permetria enganxar-se a la Màquina de Somiar durant el temps màxim que s'havia establert aleshores. I és que més enllà de cinc dies sotmesos a la seva influència podia ser causa de greus trastorns de comportament, al·lucinacions i oblits definitius.

Els pares es trobaven entre els habitants més ben considerats pel Centre de Control. Sobretot perquè arribaven a graus de felicitat molt alts, fins a límits que encara no s'havien superat sense un perill greu per a la supervivència del subjecte. Això

permetia conservar l'antiga estructura, ara imaginària, però al capdavant possible, de la setmana de set dies i, més important encara, el nucli familiar. Mentre els adults vivien la seva felicitat artificial, els fills anàvem a escola i només dissabte i diumenge ens trobàvem tots de nou a la vida quotidiana.

Com altres joves de la meva edat, era la responsable d'ajudar-los en aquell trànsit per un camí de felicitat i somnis, una vida plena que tots estàvem obligats a envejar. Fins que m'arribés el torn, només havia d'atendre els indicadors vitals que proporcionava l'ordinador. Encara no havia fet setze anys i ja era la guardiana de casa meva.

Els receptacles de la Màquina s'obrien tot just deu minuts després de l'avís i jo havia de controlar la correcta disposició dels cossos, els nivells de temperatura i alimentació. El costum feia que tot tingués lloc sense ensurts. Manipulava l'ordinador per tancar els nínxols i tot seguit els meus pares desapareixien darrere d'una nebulosa de fum blau. Era el senyal per enviar al Centre de Control l'avís que tot havia sortit bé. Polsava la tecla *intro* i anava

corrents a la meva cambra per sotmetre'm a la Màscara de la Son, l'altra eina que havien inventat per mantenir els més joves fora de joc després del blau de Prússia.

A poc a poc, gràcies a observacions directes i, sobretot, a les converses amb el meu company de classe, en Lluís, anava descobrint els autèntics motius d'aquell tancament. Sota les cúpules d'Hebrònia el menjar era molt escàs i a l'exterior, segons ens repetien cada dia els mestres, imperaven el caos i la foscor absoluta. De tant escoltar aquest advertiment, els joves l'havíem condemnat a la indiferència, fent-li lloc entre altres aspectes poc útils de la nostra educació. La Societat Perfecta ens havia instruït des del primer moment en una veritat inqüestionable: sortir a l'exterior de la cúpula no sols estava prohibit per la nostra pròpia seguretat, sinó que, a més, ningú no coneixia la manera de fer-ho.

Però la Màquina de Somiar estalviava altres problemes al Centre de Control. Els hebronis sotmesos a la felicitat artificial no experimentaven cap desig quan tornaven del seu somni; parlar, caminar

o sortir de casa els costava un gran esforç. Tot i que les seves respostes sempre eren afirmatives, jo dubtava del grau de felicitat real que proporcionava la Màquina. Ben al contrari, em feia l'efecte que els períodes d'absència afectaven la seva memòria. De vegades tenien dificultats per reconèixer-me i, molt sovint, per recordar coses del passat. Els pares semblaven presoners d'una gran incertesa que per moments els feia dubtar de la seva identitat.

Aquella nit no vaig triar de seguida la modalitat de descans que em proporcionava la Màscara de la Son. Es podia escollir el tipus de matalàs —de plomes, d'aigua, de sorra—, la temperatura ambient —tropical, primavera, hivern—, sempre acompanyada de la sensació preferida, com ara la de l'aire condicionat o l'escalfor d'unes bones mantes de llana. Amb un senzill gràfic que marcava els límits era possible establir la velocitat i la intensitat dels batecs del teu cor. I és que a l'escola lloaven la capacitat tecnològica dels avantpassats, tot sense descuidar-se una advertència: també va ser la tecnologia la que els va destruir. Ara només uns quants privilegiats tenien accés als secrets de la

ciència. Els altres la fèiem servir. Ens n'aprofitàvem.

Vaig esperar que els fanals canviessin el blau de Prússia pel negre impenetrable i, en lloc de prémer el botó que faria descendir sobre el meu rostre la Màscara de la Son, em vaig quedar immòbil durant uns quants minuts.

Era una possibilitat que s'escollia rarament, només en circumstàncies especials. L'endemà s'havia de remetre al Centre de Control un missatge electrònic explicant-ne els motius. Però jo tenia la sospita que després de la meva falta amb les pastilles poc importava un altre acte de rebel·lia. A més a més havia descobert que m'inventava motius sense dificultat, excuses que complaien d'allò més la guardiana de les bones maneres.

Vaig fer servir aquells minuts per pensar en la meva insatisfacció creixent. Les normes obligaven en casos semblants a consultar psicòlegs i psiquiatres per establir les causes del desajust, però no volia avançar-me als esdeveniments. Potser perquè no veia en les meves transgressions cap mena de

perjudici contra la Societat Perfecta. Era cert que d'un temps ençà m'assaltava la sensació de viure en contínua negació de les activitats diàries, m'empipaven cada dia més els horaris rígids, la solitud que regnava a la casa o el canvi d'actitud dels pares, que ja només vivien esperant el moment de tornar-se a connectar a la Màquina de Somiar. Però qualsevol reacció que qüestionés la forma de vida a les cúpules era impensable.

Pensava aquestes coses quan em va alarmar la veu que cada nit recorria l'interior d'Hebrònia-2, tot advertint de l'obligació inajornable del descans. Ocupada a rememorar les visites anuals que feia amb els pares a l'Alberg dels Precursors, la veu imperativa que marcava la fi del blau de Prússia m'havia sorprès al bell mig d'un record inquietant. Així, abans d'abandonar-me a les dosis artificials d'oxigen de la Màscara, un plaer estrany que de vegades feia la sensació que et netejava el cervell, em vaig permetre uns instants de treva...

La part central del record l'ocupava la figura de l'avi, fent anar sense descans el comandament

a distància de la seva pantalla d'esbarjo. Hi desfilaven imatges estàtiques i idíl·liques d'Hebrònia, en bona mesura edificis i superfícies blanques, sense cap comentari oral o escrit.

Després del Núvol, la comunicació mitjançant la paraula havia caigut en desgràcia. En Lluís m'havia explicat que, en aquella època, les facilitats tecnològiques per transmetre consignes havien estat una de les principals armes dels Insurgents. Però jo, nascuda ja sota la cúpula, no podia entendre gaire les precaucions establertes. Només sabia, i acceptava, que des del començament de la Societat Perfecta la paraula, sobretot l'escripta, es permetia només sota el control de les autoritats. Tant era així que fins i tot a l'escola s'estudiava amb imatges i cap professor no deia una frase de més si es podia substituir per un gest o per fotografies.

Aquest plantejament només tenia dues es-cletxes. Havia estat impossible reeducar la majoria dels vells, fer-los entendre la importància de seguir les consignes oficials; però, d'altra banda, la comunicació quotidiana entre els habitants d'Hebrònia, malgrat les nombroses iniciatives

per limitar-la, encara suposava un problema per resoldre.

L'avi, que sovint parlava per al seu melic, sense esperar resposta, va explicar que aquell xiulet li feia recordar temps passats. Vaig parar l'orella de seguida, potser perquè la paraula *passat* no era gaire habitual en el nostre vocabulari. Sense treure la vista de la pantalla, l'avi va dir que durant l'Edat Anterior l'horari de feina de les fàbriques estava marcat per sorolls semblants i que la gent d'aleshores anava a treballar cada dia.

Abans que pogués aportar més detalls, el so que arribava a l'interior de la nostra cabina es va tallar. Vaig veure com l'avi ens feia senyals des de l'altra banda del vidre, però només va ser un instant; aviat va concentrar de nou les seves energies en el comandament a distància. Els pares, amb presses mal dissimulades, em van treure de l'Alberg i es va acabar la visita.

Fora dels comentaris d'en Lluís, escassos davant el meu desinterès, jo no tenia gaire informació sobre l'Edat Anterior. A l'escola explicaven que havia estat una època difícil, que la gent havia

tingut moltes dificultats. Tampoc al SIH (Sistema d'Informació d'Hebrònia) no es trobaven dades sobre el tema. El pare havia comentat una vegada que grups rebels es dedicaven a penjar a la xarxa històries sobre la vida abans del Núvol que tot era una intoxicació —paraula que es podia entendre des d'un doble sentit—, un intent maldestre per destruir la Societat Perfecta, el benestar que proporcionava el nostre sistema de vida, i que, per fortuna, el Centre de Control havia desenvolupat sistemes de detecció infal·libles.

Per aquests motius, jo no tenia gaire clar què podia ser una fàbrica. El treball havia estat abolit i els professors només ens explicaven de l'Edat Anterior allò que pogués ser útil en la nostra vida actual. Era cert que fins als trenta anys s'havia de servir a la comunitat, ajudar els serveis socials o, alguns de nosaltres, contribuir a la reproducció de l'espècie. Només els escollits tenien accés al Centre de Control d'Hebrònia, on es portaven a cap les feines necessàries per a la supervivència dins les cúpules, l'únic lloc que ens havien ensenyat a considerar segur.

Qui hi havia al darrere dels Insurgents? Encara existien? Vaig pensar que en Lluís potser em podria explicar alguna cosa del misteri que de cop m'havia tornat a la memòria. L'esforç per intentar adormir-me em va provocar mal d'ulls; a més a més era un d'aquells dies en què la Màscara m'ofegava. Ho havia intentat, però. Els vigilants nocturns n'haurien d'estar satisfets.